

Украдене щастя (народна казка)

Автор Невідомий

Жив коло одного болотяного шляху ґазда-хуторянин. Недалеко від його обійстя, посеред дороги, лежала колобаня, яка не висихала. Кому восени або навесні туди лежала путь, той міг бути певний, що застряне в багні, лише ґаздівські коні витягнуть його воза. А болотяно було там через те, що ніхто на тому місці не хотів побудувати міст. Грошей, котрі надходили в уряд від громади, не вистачало на будову, село було бідне, отож про нього й не дбали.

Ґазді-хуторянину надокучило витягати вози з колобані та й подумав собі так, що і його дорога лежить через багнище, що і його коні застрявають там, як і людські. Міркував він, міркував і досудив так, що дасть сам побудувати міст – скільки б то йому не коштувало. Як досудив, так і вчинив.

А в тих краях ходив один злодій. Коли міст був готовий, той став собі під мостом і вислухував, що будуть говорити люди: чи не похвалиться якийсь великими грошима? Пересидів злодій під мостом півдня і вислухав усе, що говорилося. Потім зайшов на хутір і каже:

– Кожний, хто переходив, дуже красно дякував тому чоловікові, котрий дав побудувати міст.

Ґазда, хоч збіднів, та дав йому поїсти – вдячний за добру звістку. Злодій знову став під мостом і слухає, що говорять люди. А через міст у людській подобі йшло Щастя з Нещастям. Спершу озвалося Нещастя:

– Чи правду кажу, братику, що той чоловік заслужив на те, аби бути щасливим.

А Щастя сказало:

– Ґазда, котрий дав за свої гроші побудувати міст, дістане від мене велику нагороду: його жона скоро народить дитину, що буде щаслива: все, що хтось попросить для тої дитини, буде сповнено й на її слово усе здійсниться.

Злодій чув ту бесіду від слова до слова. Прийшов він на хутір, і господар звідає його:

– Ну, що говорили люди на мості?

Той відповідає:

– Сього дня, як і вчора, кожний, хто переходив, просив вам добра й міцного здоров'я.

Про бесіду між Щастям і Нещастям злодій не сказав.

Невдовзі ґаздиня народила сина. Злодій зарізав баранчика, кров'ю змастив породіллі губи, а сам украв дитинча і втік, що й слід його пропав. Повставали господарі вранці, дивляться, а дитини коло них нема. Ґазда перелякався, бо увидів, що губи у жінки закривавлені. Що міг думати собі? Думав, що вночі жінка з'їла сина!

Даремно небога виправдовувалася, даремно казала, що вона не винна. Суд засудив її на страшну кару – замурувати в стіні, аби вона там померла з голоду. Як присудили,

так і було зроблено.

А лукавий злодій з украденим дитинчам дійшов аж до моря, став на березі й почав просити Щастя, аби там виріс для малого замок. І нараз появилсь над морем красний замок. Тоді злодій попросив много-премного грошей. І то появилсь. Він найняв дитині годувальницю, а сам оженився і жив собі, як цар.

Одної ночі жона каже:

- Послухай, чоловіче, що я тобі скажу. Як ти собі думаєш, чим то пояснити, що ми такі щасливі? Нічого не робимо, а всього у нас доста!

І чоловік розповів, звідки дісталось їм щастя. Сказав, як один господар дав побудувати через болото міст, а він, злодій, став під тим мостом і підслуховував розмови проїжджаючих. А одного разу мостом переходили у людській подобі Щастя й Нещастя - йшли й мали свою бесіду. Щастя захотіло віддячити г'азді за його добро й сказало, що йому народиться щаслива дитина: хто і що би не просив для тої дитини - все негайно збудеться. І злодій зізнався, як викрав мале й подався з ним сюди, на берег моря. Признався і в тому, що випросив для хлопчика замок, де вони живуть, випросив много грошей, а потім малому найняв годувальницю, а сам оженився.

Цю оповідку всю до кінця вчув хлопець, що на той час уже підріс. Його дуже заболіло те, що небогу матір, ні в чому не винну, замурували в стіну живою. Тоді хлопець сам попросив Щастя, аби злодій, котрий його викрав од рідної матері, обернувся одразу на пса. Що попросив, те сталося. Хлопець заговорив до його жони і наказав, аби вона негайно полишила замок. А коли жінка пішла, зажадав од Щастя: "Най пропаде замок, аби з нього й каменя не залишилося!" І замок пропав. Хлопець разом із псом рушив у дорогу - хотів чимскоріше повернутися до рідної домівки. Думав, що, може, ще жива там мати - і знайде її. Йшов та йшов із псом і якось попросився в одному селі переночувати. Господар прийняв його радо і запросив вечеряти. Та гість красно подякував, а їсти не хотів.

- Ну, та як не хочеш, то, може, дати твоєму псові? - спитав чоловік.

На те хлопець відповів:

- Того пса я нагодую сам. Не журіться ним!

Сказавши так, вигріб із печі повну лопату грані, висипав псиськові під ніс і наказав їсти. Пес мусив його слухати. Всі у хижі дуже здивувалися і почали казати:

- Ой, та ми такого ще не виділи, аби пес їв грань!

На те хлопець відповів:

- А таке чи виділи, аби мати з'їла свою рідну дитину?

- Ні, й таке не виділи, - призналися люди. - Але у нас було чувати, що там і там, у тому й тому селі, одна мати з'їла маленьке дитинча та ще й першої ночі, ледве воно встигло народитися.

Рано-вранці хлопець попрощався з господарями, взяв ноги на плечі й - просто до села, про яке говорилося. Йшов не дуже довго - і прийшов у те село. Знайшов старого нянька, поговорив із ним і попросив показати місце, де колись замурували матір. Хлопець пішов одразу на те місце і почав просити Щастя:

- Ой, Щастячко, поверни мені мою бідну мамку! Най розпадеться та стіна, де її замурували, най вийде звідти моя мамка, аби їй нічого не пошкодило, і най оживе знову, як мучениця!

По тих словах кам'яна стіна розступилася, і мати явилася перед ним живою. Хлопець сказав, що він - її син, видить перед собою свою рідну мамку. З великої радості вона почала обнімати й цілувати сина. Не знати, доки б то тривало, та підійшов ґазда і, коли увидів свою жінку, то з радості заплакав, як мала дитина.

Аби справедливість не минулася, не забулася, щасливий хлопець попросив обернути пса на чоловіка. І пес перемінився знову на того злодія, що наробив біди. Тепер замурували в стіну його.

А щасливий хлопець залишився із щасливою ріднею.